

**CL. V. Ioannis Wamesii, I. C. Celeberrimi, In Academia
Lovaniensi Antecessoris Primarii, Responsorum Sive
Consiliorum De Iure Pontificio Tomus ...**

Wamesius, Johannes

[S.l.], 1643

De Locato & Conducto. Consilium CCCXIX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98716](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98716)

nis titulo domum habere petijt, lapsus est; Appellans Appellato saltem pro præterito tempore in id, quanti ejus interest condemnatur; ut fieri debet in faciendi obligationibus, obligato facere nolente, vel non valente, *l. si quis ab alio D. De re indicata.*

Postremo, nihil facit, quod pendente hac lite Appellatus ab Hieronymo Wellens partem pensionis acceperit, & sic locationem per Appellantem factam, comprobasse videatur; nam ex apocha Appellati dicto Hieronymo data, & in hac causa pro parte Appellantis exhibita, constat, quod Appellatus eam pecuniam acceperit in diminutionem interese pro præterito tempore, ad quod Appellans obtinente Appellato in præsentia, omnino condemnari debet, *d. l. si quis ab alio, cum præteriti temporis habitationem præstare non possit, l. si in lege §. colonus D. Locati.* Eoque tendit protestatio in dicta apocha expressim facta; quod eam pecuniam accipiat sine præjudicio majoris petitionis adversus Appellantem, & quod per illius receptionem non intendat approbare locationem dicto Hieronymo factam: sic quod contraria hæc animi declaratio excludat omnem præsumptionem confensus aut approbationis, *l. Nescimus D. De negot. gest.*

De Locato & Conducto.

S V M M A R I V M.

Conductionis continuatio.

1. Conductor finita loc. a reo expelli potest.
2. Registra Monasteriorum probant.
3. Confessio dividi quandoque potest.
4. Inquilinus finita conductione an & quamdiu reconduxisse videatur.

CONSILIUM CCCXIX.

INDUBITATUM est, si finita locatione inquilinum ex conductis adibus expelli posse etiam propria autoritate. *l. Videamus §. qui rimum D. Locati, l. si quis conductionis C. eod. gloss. in l. Eadem in fine C. d. lit. quando magis Iudicis autoritate, l. Creditores & ibi DD. C. De pignor. Alex. consl. 131. In causa vol. 4. cum ex adverso inquilinus invitatus in locatione retineri non possit, l. Inyitum C. De locat.* Rectè itaque pro parte Albarum Dominarum actum est, adversus M. Iacobum Walteri, ut conductam ab eis domum evacuet, & inde migraret: quippe de finito tempore locationis evidenter constat, non tantum ex libris seu Registris rationalibus ipsius Monasterij; t quibus in dubio fides adhiberi solet, *l. ason, in l. Admonendi nu. 121. De iureiur.* & quidem plenissima, accedente ejus juramento, qui scripsit vel de negotio scripto scientiam habet, *c. 2. & ibi And. Barbatia nu. 5. in fine De probat.* verum etiam ex propria Rei confessione, quæ facit ut dicto juramento opus non sit. Imprimis enim fatetur Reus domum, de cujus evacuatione est controversia, ad Actricibus conduxisse; & quidem ad sex annos, incipientes in festo Nativitatis Christi anno 1561. Aylo Leodiensis: cuamvisin veritate tantum ad tres annos sit facta, sed finito primo triennio ad aliud triennium novâ

Conf. Wamel. Tom. II.

conductione interpositâ, eoque iterum finito ad aliud triennium renovatâ; ut habent dicti Monasterij rationales libri in hac causa exhibiti. Quamquâ parum referat, utrum ad triennium, an ad sexennium sic facta fuerit prima locatio; cum sexennium diu fuerit exactum, nec de eo in hac causa sit quæstio. Et quod Reus dicit, quod in anno 1565. aliam conductionem ad novennium ab Actricibus obtinuerit, nullo genere probationis probavit, & ea in parte habet sibi repugnantes dictos rationales libros; quibus potius credendum est, quam soli Reo contrarium seu aliud asseveranti; quia ipsi asseveranti, non Actricibus id negantibus, incumbit probatio, *l. Actor C. De prob. l. 2. d. eod. tit.* Potissimum quia Reus fateatur sibi in anno 1569. qui tertij triennij ultimus erat, fuisse factam controversiam, & denuntiatum de migrando. Et quamvis eidem confessioni subiungat, quod auditâ eâ denuntiatione, Monasteriû adierit, & de eo conquestus sit, & quod ad ejus querelas & contradictionem asseverationemque, quod ei adhuc quinquennium integrum esset & restaret, D. Maria van Cranenvelt responderit, quod ergo in domo maneret; ea tamen in parte ei fides adhibenda non est. * Nihil enim repugnat, quin confessio dividi, & ex parte acceptari, & pro parte rejici, seu non acceptari possit, in his, quæ unico actionis contextu, & simul facta non dicuntur; sed ex aliquo intervallo, & ut ait Bartolus, *in l. Aurelius §. idem quasi nu. 3. de liber. legat.* ubi confessionis plura sunt capitula minime connexa, *p. 4. not. in c. Cum venissem De missit. Bald. in l. Cum precum C. de liber. causis;* ut est in proposito. Denuntiatio enim Reo facta sepe rata est ex loco & tempore, adeoque ex ipso actu à contradictione Rei, & præacta responsione, quam sibi à præfata Domina postea datam esse dicit. Cum ergo Reus admisit ad probationem hujusmodi novæ conductionis, atque item præfate responsionis nullos testes produxerit, nec instrumentum aliquod ea de re protulerit; certum est eum in primis defecisse, in priore parte suæ defensionis, quam constituit primo loco in conductione conventionali.

Quo præsidio destitutus Reus, confugit ad beneficium juris, non quidem communis; nam id ei suffragari non potest, ob id, quod jure communi inquilinus, si finita locatione in conductâ domo relinquatur & maneat, non censeatur conduxisse pro certo aliquo futuro tempore, sed tantum pro tempore, quo inhabitavit, *l. ite queritur §. fin. D. Locati;* & colonus, qui fundum conduxit, censeatur ad annum reconduxisse, *d. §. fin. cum sequen. l. leg. C. Locati;* sed ad beneficium juris consuetudinarij Oppidi Lovaniensis, quo in inquilino seu conductore æquum idem constituitur, quod jure communi in conductore rustici prædij; ut scilicet censeatur renovata seu permisa conductio ad alium annum, quoties post finitum tempus locationis quis in conductâ domo relinquatur. Et sic quidem, ut nullâ factâ relocatione seu reconductione per ingressum novi anni, quamdiu ante illum pro parte locatoris non est facta aliqua denuntiatio evacuandæ domus, censeatur ad eundem totum annum renovata; etiam si sæpius id fiat: quasi hæc reconductio sit ex præsumpta voluntate

D

partium

partium, *l. Qui ad certum D. Locati, Alciat. de presumpt. v. g. 2. cap. 17.* Ita ut cum ex prima locatione confici initium anni huius locationis cepisse in Festo Nativitatis Christi, non recte videantur Adrices in hac causa egisse, ut Reus migraret in Festo Nativitatis S. Ioannis: in qua defensione Reus pedem pressum figit, sed cum nihilo maiore commodo. Nam admissio & presupposito sic allegata consuetudinis usu, nihilo iustior est Rei defensio. Constat etenim ex Rei superius mentionata propria confessione, quod in anno 1569. hoc est, novissimi triennij ultimo anno ei per Annam van Grave pro parte Domine Mariæ van Cranenvelt tunc dicti Monasterij Procuratricis, nunc Priorissæ, denuntiatum sit, ut migraret; idque circa Festum omnium Sanctorum, & sic duobus mensibus ante Festum Nativitatis Christi, & ante finem dicti triennij ultimi, quâ denuntiatione non obstante, Reus in domo mansit usque ad nunc novissimæ præteritum Festum Nativitatis Christi; & sic toto triennio, idque invitis dictis agentibus. Neque enim quia Agentes statim contra Reum iudicæ non egerunt, à denuntiatione semel facta recessisse ceteri debent: sufficit enim intervenisse contrariam voluntatē, quæ interruptit & impedit voluntatis continuationem; sine qua non potest presumi relocatio seu reconductio, *Alciat. d. cap. 17. in fine.* Potissimum quia Reus confiteatur sibi iterum fuisse denuntiatum in anno sexagesimo secundo, sedecim mensibus ante suam personalem responsionem, hoc est, retro computando ante festum Nativitatis S. Ioannis Baptistæ anno 1572. Ita ut aperte sine contest. Reus ab exitu tertij triennij semper invitis agentibus inhabitasse; & per consequens non esse presumendam aliquam locationē: ut merito potuerint Adrices in quacumque parte anni contendere ad præsentē evacuationem. De quâ contraria voluntate per frequentes denuntiationes successive Reo factas, liquidius, si res ipsa poscitur, constare possit ex testimonijs diversarum sororum dicti Monasterij, quarum testimonium, quamvis in causa sui Conventus, omnino recipiendum esset; quia ad ipsas singulas suo proprio nomine non pertinet, *c. Insuper De testibus c. Tertio loco reprobat.* Ita ut si quis scrupulus Magnificum Dominum Rectorem hac in re movebit, posset delato iuramento Adricibus id manifestissimum facere. Sed non est id necessarium; præsertim quod Reus se fundet in allegato novo consensu; & in acquiescentia Domine Priorissæ post denuntiationem sibi factam; quam nulla ratione probat, ut superius deductum est. Quamobrem existimo declarandum esse, Adrices recte egisse, & Reum injuste recusasse petitam evacuationem; illumque ad illam fuisse condemnandum, si tempore ferendæ sententiæ in ea adhuc fuisset (Nam intelligo illum etiam secundum suam oblationem in hac lite factam jam evacuasse) eundemque ob id condemnandum in damna & interesse ob recusatam & dilatam huiusmodi evacuationem per dictas agentes passa; permittendo Agentibus, ut huiusmodi damna & interesse specificent & liquident, ac condemnando præterea Reum in expensas huius litis.

De Locato & Conducto.

S V M M A R I V M.

Conductionis prorogatio.

1. Conductor domus, finito tempore conductionis diutius pro conductore non est.
2. Nemo ex alterius contractu sibi ius metitur.
3. Conductor domus quasi personam apud se habere possit.
4. Concubine ornamenta presumuntur à concubino data.
5. Conductor an in conductâ domo edificare possit.

CONSILIUM CCCXX

IN actis causæ seu litis, quæ est inter D. & M. Ioannem Pieremont & Adrianum Francisci, de residuis mercedis locationis & conductionis domus, cuius mentio fit in actis, duo potissimum in controversia sunt. Alterum, quod locator intempere conductionem conductæ domo uti frui prohibuerit; inde enim conductor actio, *l. Ex conducto D. Locati*, & ad remittendam pensionem exceptio datur, imò etiam ad præstationem ejus quanti interest actio, *l. si in lege §. colonus, l. si fundus D. d. tit.* Alterum de impenis, quas conductor se fecisse dicit in instruendo stabulo. Sed in neutro iusta est querela. Nam quod ad prius attinet, demonstrat instrumentum locatæ domus cum orto, quod locatio sit facta non Adriano Philippi, alias Danu nuncupato, putativo marito Mariæ Pirot, uxoris modernæ præfati Adriani Francisci, sed cuidam Domino Carolo de Rhoon. Vnde sit manifestum, quod sine locatione & conductione dictus Adrianus Philippi, atque item præfata Maria Pirot dictam domum inhabitaverint ex sola patientia dicti locatoris.

Quæ patientia, cum illa sola nitatur iniquibus seu inhabitator domus, non inducit obligationem aut necessitatem continuandæ patientiæ in futurum, etiam eo casu, quo iniquus domus pro precedente aliquot annorum termino postea finito, in conducto ex speciali contractu habuit. In urbanis enim prædijs finita locatione, inhabitator ita obligatur, prout inhabitavit, *l. Item quæritur §. qui impleto D. Locati D. d. in l. Legem C. eod. tit. late Petr. Jacobus in præctica in formula libelli de actione ex locato, Bal. consil. 224. Casus talis in fin. volum. 1.* ideoque locator diutius illi stare non cogitur; quia finem prorogata locationis facit finis voluntatis, & patientiæ ipsius locatoris: multo igitur magis ubi quis ut iniquus inhabitat, sub prætextu locationis alteri factæ; ut est in proposito, in quo primum Adrianus Philippi, & Maria Pirot ejus putativa uxor, respectu locationis Domino Carolo Rhoon factæ, & deinde eadem Maria Pirot respectu quidæm Adriani sui concubini, & putativi mariti contemplatione dictæ patientiæ prioris, diutius in domo habitare contendunt; non probatâ, imò ne allegatâ quidem aliquâ cessione conductionis per dictum D. Carolum Rhoon sibi, aut dicto Adriano Philippi factâ. * Ex alterius autem contractu nemo recte ius præterit, si non est illius hæres aut cessionarius, *l. Quæcumque v. De oblig. & act. l. Multum interest C. si quis alteri vel sibi.* Quinimò amplius dico, sic confictam fuisse dictam locationem, quæ præfato Domino Carolo de Rhoon facta fuit, ut illam cedere alteri non potuerit; quia sine temporis præfinitione facta est; quamdiu scilicet pro ea mercede idem Carolus